

РЕШЕНИЕ

№ 20032

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110101047 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК са искове по чл. 6 от ЗПФУР, вр. чл. 9 от ЗПК, във вр. чл. 240 и чл. 86 от ЗЗД за признаване за установено, че П. Р. К. дължи на „А.с.в.“ ЕАД сумата 1822,81 лева за главница по Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-*****/01.04.2020 г. ведно със законна лихва от 07.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 164,22 лева за договорна лихва за периода от 01.04.2020 г. до 14.02.2022 г., сумата 94,46 лева за мораторна лихва за периода от 15.02.2022 г. до 06.09.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №48744/2022 г. по описа на СРС.

Твърди се, че ответникът е в неизпълнение на задължение за връщане на парична сума по договор за паричен заем, сключен между „БНП П.П.Ф. С.А.“-к. Б.. На 15.02.2022г. е подписан договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), по силата на който заемодателят е прехвърлил вземането си по договора за заем на новия кредитор, за което длъжника е уведомен. Моли да бъде връчено и уведомление по чл. 99 от ЗЗД, приложено към искова молба.

В срока по чл. 131 от ГПК и чл. 414 от ГПК ответникът оспорва исковите претенции по основание и размер с доводи, че не е подписвал договора за кредит физически или с квалифициран електронен подпис, както че не е получавал заемна сума. Евентуално поддържа, че не е уведомяван за сключен договор за цесия; паричните вземания са заявени в размер, който не е съответства на извършени плащания от длъжника. Посочва, че дължимото обезщетение за забава е до размер на законната лихва, на осн. чл. 33 от ЗПК. Твърди, че клаузата за възнаградителна лихва има неравноправен характер и е нищожна.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ищецът представя Договор за кредит CARD-***** от 01.04.2020 г., с баркод Crex-***** в горен десен ъгъл на първа страница, от чието предметно съдържание се

установява, че е сключен между „БНП П.П.Ф. С.А“, к. Б., като кредитор, и П. Р. К., като кредитополучател; в долен ляв ъгъл е вписано за подпис на клиент П. Р. К. – „електронно подписан“, а до подпис на кредитор е поместено изображение на параф за представител на кредитора. Ищецът твърди, че договорът е сключен по реда на ЗПФУР, респ. че по делото е представен заверен препис на хартиен носител на съдържанието на договора. Уговореното касае заемно правоотношение по смисъла на чл. 6 от ЗПФУР, вр. чл. 9 от ЗПК, вр. чл. 27 от ЗПК, по силата на което „БНП П.П.Ф. С.А“, к. Б. се задължава да предостави парична сума в размер на 2179 лв., с цел финансиране закупуването на преносим компютър, а ответникът да ползва и върне при фиксирана месечна анюитентна вноса от 198,01 лв. в срок от 12 месеца, с първа падежна дата 01.06.2020 г. и последна-01.05.2021. С договора се предоставя услуга „сигурност на плащания“ чрез сключване на застраховка с премия от 196,20 лв., която сума се включва в погасителните вноски. В тази връзка ищеца представя сертификат /застрахователна полица/. Видно от стр. 2 на договора, кредитополучателят дава съгласието си, освен посочения кредит, да му бъде отпуснат и револвиращ потребителски кредит под формата на кредитна карта MasterCard. Договорът за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта Card*****/01.04.2020 г. има за предмет сумата 2500,00 лв. Според чл. 2, чл. 3 и чл. 4, кредиторът издава кредитна к а р т а Mastercard, която представлява пластика /пластмасова карта/, и кредитната карта позволява чрез нея да бъдат извършвани плащания чрез терминални устройства, теглене в брой от банкомати и други услуги достъпни чрез АТМ и/или POS в страната и чужбина, да се ползва услугата превод на пари по сметка, както и услугата покупка на изплащане в мрежата от търговски партньори на кредитора /чл. 4/. В чл. 12 е уговорено издаване от кредитора на месечно извлечение за осъществените транзакции до 15-то число на месеца, което се изпраща на адреса на електронната поща на кредитополучателя, а при липса на ел.адрес-в хартиена форма на посочен от него адрес, като неполучаването на извлечението не е причина за неплащане на погасителната вноса. Уговорена е дължимата годишна лихва в посочен в този документ размер, която се начислява върху усвоения размер на кредитния лимит за времето на ползването му /чл. 14/. Размерът е посочен в тарифата на договора и е в размер на 35%, с ГПР 44,90 %; както и че дневният лимит на теглене на пари в брой 1000 лв., а за плащане на ПОС терминал –до размера на уговорения кредитен лимит.

Формата за действителност на договора за потребителски кредит е писмена – чл. 10, ал. 1 ЗПК – на хартиен или друг траен носител. ЗПК допуска възможността договорът за потребителски кредит да бъде сключен от разстояние, като в този случай съгласно чл. 5, ал. 9, кредиторът трябва да предостави на потребителя стандартния европейски формуляр съгласно приложение 2, а според чл. 5, ал. 13, когато договорът за предоставяне на потребителски кредит е сключен по инициатива на потребителя чрез използването на средство за комуникация от разстояние по смисъла на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, което не позволява предоставяне на преддоговорната информация на хартиен или друг траен носител, както и в случаите по ал. 10 /при използването на телефон като средство за комуникация или друго средство за гласова комуникация от разстояние/, кредиторът, съответно кредитният посредник, предоставя преддоговорната информация посредством формуляра по ал. 2 незабавно след сключването на договора за потребителски кредит. Изискванията за предоставяне на финансови услуги от разстояние са регламентирани в Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние – ЗПФУР. Според чл. 6 от с.з. договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средство за комуникация – едно или повече. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПФУР, „финансова услуга“ е всяка услуга по извършване на банкова дейност, кредитиране, застраховане, допълнително доброволно пенсионно осигуряване с лични вноски, инвестиционно посредничество, както и предоставяне на платежни услуги, а „средство за комуникация от разстояние“ по § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР - всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от

разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя. Разпоредбата на чл. 18, ал. 1 от ЗПФУР задължава доставчика да доказва, че е: 1/ изпълнил задълженията си предоставяне на информация на потребителя; 2/ спазил сроковете по чл. 12, ал. 1 или 2 и 3/ получил съгласието на потребителя за сключването на договора и, ако е необходимо, за неговото изпълнение през периода, през който потребителят има право да се откаже от сключения договор. За доказване на електронни изявления се прилага Законът за електронния документ и електронния подпис – ЗЕДЕП, като изявленията, направени чрез електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях – чл. 18, ал. 2 и 3 от ЗПФУР. Електронното изявление е предоставено в цифрова форма словесно изявление, което може да съдържа и несловесна информация, а електронното изявление, записано на магнитен, оптичен или друг носител с възможност да бъде възпроизведено, съставлява електронен документ – чл. 2, ал. 1 и 2 и чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП. Същото се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 от закона – за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Законът придава значение на подписан документ на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис /чл. 13, ал. 3 ЗЕДЕП/, но също така допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен /чл. 13, ал. 4 ЗЕДЕП/. Когато посочените предпоставки са налице, създаден е подписан електронен документ. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава – чл. 180 ГПК и чл. 18, ал. 3 ЗПФУР. Възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му. Съгласно чл. 184, ал. 1, изр. 1 ГПК, той се представя по делото именно върху такъв носител, като препис, заверен от страната.

По първия спорен въпрос между страните, а именно възникнало ли е кредитно правоотношение между ответника и „БНП П.П.Ф. С.А“, к. Б., съдът приема следното:

Ответникът оспори авторството на представените от ищеца документи по реда на чл. 184 от ГПК, респ. че е налице сключен договор чрез средствата за комуникация от разстояние. В тази връзка и по поставените от ищеца въпроси с искова молба е приета съдебна-техническа експертиза. Вещото лице уведоми съдът и страните, че третото лице – цедент не осигурява съдействие на вещото лице, въпреки че е представило съдебно удостоверение за достъп до информационните системи на дружеството. При това от заключението на вещото лице, ценено от съда по реда на чл. 202 от ГПК и неоспорено от страните, изяснява, че няма отправено искане за потребителски кредит и издаване на кредитна карта на заемателя; няма попълнена форма за кандидатстване за финансова услуга и не се установява по убедителен и обективен начин подписване на договора чрез квалифициран електронен подпис. Съдът счита, че липсват и косвени доказателства, от които да се направи обосновано предположение, че ответникът е страна по заемното правоотношение. В настоящото производство в доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на валидно основание за възникване на задълженията на ответника. Предвид гореизложеното съдът приема, че не се доказва пълно и главно наличието на твърдяното кредитно правоотношение. Съдът намира, че поради начина на сключване на договор по реда на ЗПФРУ, ищецът следва да ангажира преки и косвени доказателства, от които да се направи несъмнен извод, че в интернет пространството точно физическото лице-ответник е извършило всички твърдени действия за отпускане и сключване на договора за заем с дружеството-доставчик. За установяване на електронни изявления, във връзка сключването на процесния договор, както се посочи се прилагат правилата на ЗЕДЕП, съгласно чл. 18, ал. 2 от ЗПФРУ. По правилото на чл. 154 от ГПК, ищецът бе нужно да представи съответните електронни документи, обективиращи волята за обвързване на двете страни както за възникването на преддоговорното им правоотношение, така за същинското заемно. Събраните по делото доказателства не установиха и че договорът за заем е произвел действие, вкл. начина на предаване на двете заемни суми по двата договора. Не се представя разписка за паричен превод, няма изходящо от ответника писмено изявление за посочена

банкова сметка, с оглед твърдението, че е преведена сума от кредитна карта по банкова сметка на ответника. Нещо повече, не се ангажират доказателства, че кредитната карта е получена от ответника, от което да се направи извод, че именно той е усвоявал суми чрез нея. По отношение на договора за потребителски кредит за финансиране закупуването на стока не се установява сключен договор за продажба – по арг. от чл. 27, ал. 1 от ЗПК, като следва да се отчете ал. 2 от с.з., че при предоставяне на кредит за придобиване на стоки или услуги задълженията на потребителя възникват от момента на доставяне на стоката, за което доказателства няма. Изложеното се обосновава от правилото, че договора за потребителски кредит е реален и при спор относно дължимостта на сума, за която се твърди, че е дадена в заем, в доказателствена тежест на страната, която се позовава на сделката е при условията на пълно доказване да установи обстоятелството, че сумата е предадена на насрещната страна - заемополучател. Ето защо съдът намира, че спорното материално право не е възникнало, поради което главният иск и обусловените от него акцесорни претенции като недоказани следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответникът има право на съдебни разноски, като предвид Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. Ищецът е навел възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК за платеното от ответника за правна помощ. В производството по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК е първият възможен процесуален момент за заявителя да наведе възражение за прекомерност на сторените разноски от длъжника пред заповедния съд, доколкото се развива с предявяване на установителен иск. С възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК не е необходимо да отграничава кои разноски за правна помощ счита за прекомерни – тези, сторени пред исковия или пред заповедния съд по причина, че исковият съд се произнася според изхода на спора и по претенцията за разноски на насрещната страна и за двете производства. Правилата на чл. 78 от ГПК са приложими и в заповедното производство /така Определение № 10 от 05.01.2011 г. по ч. т. д. № 879/2010 г. на ВКС, II т. о., Определение № 377 от 28.05.2010 г. по ч. т. д. № 353/2010 г. на ВКС, II т. о. и др./ и при изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 3/4 от ГПК длъжникът има право на разноски, като в случая искането му е своевременно направено - в срока по чл. 414 от ГПК. По силата на договор за правна помощ и съдействие, сключен с ответника по ч.гр. дело №48744/2022 г., СРС се установява, че е платено възнаграждение от 500 лв. Съдът, като взе предвид фактическата и правна сложност на спора, и очакваните процесуални действия, които е било необходимо да бъдат извършени от пълномощника на длъжника, счита, че възнаграждението следва да се намали и присъди за заповедно производство сумата 200,00 лв., на основание пар. 1, вр. чл. 6, т. 5 от НМРАВ, която представлява необходимата и разумна разноска. Правната помощ оказана в заповедното производство включва подготовка на документите за сезиране на заповедния съд – подаване на възражението по чл. 414 от ГПК (по образец), защото самото производство по чл. 410 ГПК се изчерпва с подаването на надлежно изготвени документи, съизмеряващо се с необходимата на длъжника защита и съответна с тази по чл. 6, т.5 от НМРАВ. Ответникът е сторил разноски в исковото производство за възнаграждение на вещо лице-250 лв. и за двама адвокати – 400 лв. и 1300 лв. Възнаграждението за правна помощ се определя за един адвокат, независимо какво е наложило промяната на процесуалния представител на ответника, доколкото за това ищецът не носи отговорност. Съдът, с оглед на фактическата и правна сложност на спора, минималното възнаграждение за защитавания материален интерес, съгласно чл. 7, ал.2, т. 2 от НМРАВ- 508,15 лв., и очакваните процесуални действия, които е било необходимо да извърши адвоката, приема, че разноска се следва в размер на сумата 650 лв.; или общо съдебни разноски за настоящото производство –сумата 900 лв., а за двете 1100 лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „А.с.в.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, срещу П. Р. К., с ЕГН:*****, с адрес: *****, по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК и по чл. 6 от ЗПФУР, вр. чл. 9 от ЗПК, във вр. чл. 240 и чл. 86 от ЗЗД, за признаване за установено, че П. Р. К. дължи на „А.с.в.“ ЕАД сумата 1822,81 лева – главница по Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-*****/01.04.2020 г. ведно със законна лихва от 07.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 164,22 лева – договорна лихва за периода от 01.04.2020 г. до 14.02.2022 г., сумата 94,46 лева – мораторна лихва за периода от 15.02.2022 г. до 06.09.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело №48744/2022 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА „А.с.в.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на П. Р. К., с ЕГН:*****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 1100,00 лева – съдебни разноски по ч. гр. дело №48744/2022 г. и гр. дело №1047/2023 г., и двете по описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____